

Lỡ hẹn với biển

Phải, ai cũng phải lớn lên, ai cũng phải khác đi...

1.

Năm tôi 7 tuổi, cha mẹ tôi li dị.

Khoảng thời gian đó, cha tôi có người phụ nữ khác.

Rồi có những cuộc cãi vã, trách móc, những lời lẽ như đập tan cuộc hôn nhân sau gần chục năm chung sống. Tôi chẳng còn nhớ kỹ những lời nói đau đớn ấy giằng xé tâm can như thế nào. Nhưng trong kí ức rời rạc của mình, hình bóng cao lớn của cha vĩnh viễn biến mất sau cánh cửa trong màn đêm tăm tối, bỏ lại đằng sau lưng là mẹ con tôi trong căn nhà cũ kĩ, trống không. Thế là gia đình tôi chẻ đôi. Mẹ ôm tôi đi tới một nơi khác – Một miền biển yên ả đầy nắng và gió. Tôi vốn không thích sự thay đổi đột ngột, nó làm tôi không quen. nhưng chí ít là ở căn nhà mới, tôi không còn phải nghe những lời rì rào to nhỏ sau lưng, không phải nhìn những cặp mắt thương hại, nghi hoặc, và cả sự chế nhạo.

Nhưng nơi đây thật sự rất yên bình. Có những cơn gió lùa vào tóc từng đợt từng đợt như những làn sóng lăn tăn, có những cơn gió như bị lạc đường rồi rong ruổi khắp nơi, mà mùi vị của gió cũng rất đặc trưng – Vị của biển. Mọi người ở đây không hỏi han gì nhiều rằng vì sao mẹ con tôi lại chuyển từ thành phố về miền đất này, tôi chỉ thấy nụ cười rạng rỡ trên môi họ, rồi người đến sẵn sàng tay áo giúp mẹ con tôi chuyển đồ đạc, người thì giúp sửa sang lại căn nhà cũ. Cứ dăm ba bữa lại có cô dì nào đó sang chơi, trên tay họ đều mang theo con tôm con cá. Mẹ bảo miền biển là như vậy, không phải e dè như ở thành thị. Tôi nghe không hiểu nhiều, chỉ biết tròn xoe đôi mắt.

Một chiều chủ nhật, tôi trốn mẹ ra biển. Để bàn chân trần đặt trên dải cát vàng óng ả, cảm nhận từng đợt sóng lăn tăn len lỏi vào đôi chân bé nhỏ, mát rười rượi. Tiếng sóng vỗ lao xao hòa với màu nắng nhàn nhạt, có vị gió lẩn trong vị muối mặn nồng.

- Bé con, em ở đây một mình à?

Tôi ngược mắt lên, trước mặt tôi là một chàng trai cao lớn, chừng 14, 15 tuổi. Anh đứng đó nhìn tôi với vẻ mặt rất hoảng hốt, giọng nói dồn dập. Tôi nhìn

anh khó hiểu rồi “Dạ” một tiếng.

- Anh chưa thấy em bao giờ, mới chuyển đến à? Nhà em ở đâu?

- Ở đằng kia – Tôi chỉ tay về hướng nhà mình.

- Nhà anh cũng ở đoạn đó. Đi, anh dẫn em về, lát nữa thôi ở đây sẽ có thủy triều, nguy hiểm lắm có biết không?

Tôi lắc đầu nguầy nguậy, để mặc anh nắm tay mình rồi theo anh đi về. Anh nói rất nhiều về biển nhưng tôi nghe chẳng hiểu. Thứ duy nhất lọt vào tai là khi anh hỏi tôi:

- Anh tên Minh, em tên gì?

- Em ạ? Em tên Yên.

Đó là lần đầu tiên tôi quen biết anh.

Hóa ra nhà anh và tôi ở gần nhau. Chỉ cách một dàn hoa ti-gôn trắng muốt. Hóa ra, anh và tôi cũng có phần nào giống nhau, anh không còn mẹ. Tôi nghe kể rằng, mẹ anh từng là y sĩ vùng này. Một hôm trời giông bão, mẹ anh ra biển cứu những người gặp nạn, rồi chẳng quay về nữa. Vùng đất này hóa ra chẳng bình yên như tôi tưởng. Có những cơn giông bão nằm giấu mình trong những đợt sóng ti li, rồi bỗng nhiên ập đến vào lúc ta không ngờ nhất, để lại cho ta một vết thương sâu hoắm rồi vội vã bỏ đi. Anh Minh bảo tôi mùa này hay mưa lắm, không được ra biển một mình. Rồi cứ chiều chiều rảnh rỗi khi sóng biển ngủ yên, anh rủ tôi ra biển ngắm hoàng hôn, dạy tôi cạo sò, tập bơi... Rồi lại dẫn tôi về. Bàn tay tôi lúc nào cũng nắm gọn trong lòng bàn tay anh, anh nắm rất chặt, cứ như chỉ cần buông ra là tôi biến mất. Anh bảo muốn sống với biển, phải học cách sống một cách an toàn.

Anh Minh nói tôi trắng quá, vừa gặp đã biết tôi không phải người vùng này. Lại bảo tôi bé xíu, còn tưởng tôi mới 4,5 tuổi, như đứa bé đi lạc trong biển trời mênh mông...

Năm đó tôi 7 tuổi, còn anh 12 tuổi. Anh thì cao lớn, tôi thì bé xíu.

Tôi phát hiện ra mình thích anh. Chẳng biết có phải vì bỗng nhiên có người

quan tâm nên trái tim bé con của mình cứ rung rinh lỗi nhịp, hay vì khi tôi nhìn vào anh, tôi lại thấy chính bản thân của mình giống như thế. Rồi lại thương mình, thương anh. Tình cảm bé con trong lòng tôi cứ lớn dần theo thời gian, những năm tháng lớn lên tại nơi đây, rong ruổi ở vùng đất xa lạ mà hóa thân quen này. Thế rồi tôi hình như đã hòa vào cuộc sống nơi đây. Dần dần theo thời gian, làn da cũng đen sạm lại. Ở đây ngập tràn ánh nắng, muốn trắng cũng không trắng nổi. Nhưng tôi thích, làn da khỏe khoắn, nhìn vào mới có sức sống. Những lúc như thế anh Minh thường cốc đầu tôi rồi nói:

- Con bé ngốc! Đen rồi xem ai thêm chú ý đến em.

- Chỉ cần anh chú ý đến em là được rồi – Tôi cười hì hì.

2.

Năm tôi 12 tuổi, đó là khoảng thời gian thảm hại nhất của tôi. Người đen nhẻm, lùn tịt, lại gãy giò xương. Anh thì cao lớn hảnh, dáng người vạm vỡ, chẳng thấy xấu xí một điểm nào. Lần đầu tiên tôi biết tự ti về bản thân mình.

Và lần đầu tiên tôi biết khóc, biết buồn.

Năm đó tôi lên lớp 6. Vào lớp mới, bạn mới. Ngày nhận lớp hôm đó, cô giáo hỏi tôi tại sao không điền tên bố, tôi ngập ngừng rồi trả lời: “Em không có bố”. Rồi tôi thấy những ánh nhìn nghi hoặc về phía tôi, những đôi mắt dò xét, thương cảm, chế nhạo... Giống hệt như 5 năm về trước, khi mẹ tôi dắt tay tôi ra khỏi nhà, những ánh mắt ấy cứ bám theo lưng tôi. Giống như những lời nói vô hình nhưng biết chĩa vào tim vậy.

Anh Minh tìm thấy tôi đang ngồi bó gối ở một mỏm đá cạnh biển, một mình. Lúc đó mặt trời đã ngả bóng. Anh chẳng hỏi gì cả, chỉ ngồi xuống bên cạnh tôi. Rồi chẳng hiểu từ đâu mà nước mắt tôi ứa ra, chúng cứ thi nhau lăn xuống má, môi, cằm... Tôi mím môi, cố kìm chặt nước mắt:

- Không có bố thì sao chứ... Em ở nhà cũng là công chúa của mẹ...

- Ủ, chẳng sao cả – Anh vỗ về tôi, kéo đầu tôi dựa vào vai anh rồi bảo tôi “cứ khóc đi cho nhẹ lòng”. Thế là tôi ôm chầm lấy anh, khóc nức lên. Chính tôi cũng không hiểu vì sao lại thế, có lẽ vì tủi thân quá.

- Sau này lớn lên, em và anh lấy nhau nhé. Anh có bố, còn em có mẹ. Có phải như thế rồi sẽ không còn ai cười nhạo em nữa không? – Tôi nói.

Anh cốc đầu tôi rồi nói:

- Con bé ngốc này, sẽ chẳng ai cười nhạo em cả. Sau này em sẽ hiểu, điều đó không có gì là xấu hổ.

Anh kể cho tôi nghe rất nhiều điều, nhưng chẳng nhắc gì đến lời tỏ tình của tôi. Có lẽ trong mắt anh, đó mãi mãi là lời nói vu vơ mà anh đã sớm bỏ quên. Còn tôi thì luôn nhớ, nó như là lời hẹn ước của riêng tôi dành cho anh. Rằng

một ngày nào đó lớn lên, tôi sẽ theo kịp anh, không còn là bé còn ngày ngày lẻo đẻo theo sau lưng anh nữa.

Đêm hôm đó, tôi chẳng nhớ mình về nhà bằng cách nào. Có lẽ do khóc mệt quá, tôi thiếp đi trên vai anh lúc nào không hay. Nhưng tôi không bao giờ quên khoảnh khắc mà nửa đêm hôm đó tôi giật mình thức giấc. Ánh đèn từ bên ngoài hắt vào cửa sổ, mẹ tôi ngồi im ắng bên một góc phòng. Tôi nghe tiếng khóc âm thầm lặng lẽ trong màn đêm u tịch. Rồi những tiếng thở dài lên lút mà đờn độc... Tôi chưa bao giờ thấy mẹ như thế. Hay chính xác hơn là chưa bao giờ được thấy. Nhớ lại những ngày còn bé xiu, khi tôi ôm con thả bông vào lòng rồi vu vơ hỏi mẹ rằng: “Khi nào thì bố mới về hả mẹ?”. Mẹ chẳng nói gì, chỉ ôm tôi vào lòng rồi bảo tôi đi ngủ sớm. Hát đi hát lại những bài hát mà tôi vốn đã thuộc lòng...

Tôi tự hỏi bao nhiêu lần mẹ đã khóc? Lần bao nhiêu mẹ đã buồn?

Tôi không biết. Nhưng lúc đó tôi thấy giận mình, giận cha ghê gớm. Tôi dần lòng mình phải mạnh mẽ, phải kiên cường. Không được để ai bắt nạt nữa. Thế là tôi cắt tóc, mái tóc dài bị cắt ngắn đến độ không ai còn nhận ra tôi giống một cô bé nữa. Mẹ thở dài nhìn tôi chẳng nói năng gì, anh Minh thì tặc lưỡi bảo: “Không đến nỗi nào”.

Tôi cũng cắt hết váy vóc vào ngăn tủ. Thay vào đó là những bộ quần áo rộng thùng thình. Hằng đêm đứng trước gương, xem khuôn mặt nào của mình trở nên đanh đá nhất, suy nghĩ những lời lẽ hằn học nhất khi có ai đó hỏi về cha của mình. Và hình như tôi đã thành công. Dần dần, tôi chẳng còn nghe những lời nói xì xầm ở đâu đó nữa, cũng chẳng còn thấy những ánh nhìn dành cho mình với hàng trăm cảm xúc muôn màu xen lẫn nhau dành cho mình... Nhưng tôi lại thấy không vui. Khi mỗi đêm nằm một mình trong phòng, chẳng hiểu sao nước mắt cứ ứa ra. Phần vì tôi tiếc mái tóc, phần vì tôi thấy mỗi một khi cứ phải gồng mình lên như thế, điều đó chẳng giống tôi tẹo nào...

Giống như anh Minh đã từng nói, không có một mái ấm trọn vẹn chẳng có gì là xấu hổ cả. Cho dù điều đó là vì lí do gì đi chăng nữa, chẳng phải người ở lại cần phải sống tốt hay sao? Tôi chẳng biết anh đã vượt qua như thế nào, nhưng chắc chắn anh đã làm tốt hơn tôi. Cùng với thời gian, tôi nhận ra mình không còn giận cha nữa, tôi cũng thôi không tập làm con nhím ngốc nghếch

xù lông lên khi có ai chạm vào. Tôi chỉ muốn sống một cuộc sống bình yên phẳng lặng. Tại nơi này, có mẹ, có anh Minh, có những người hàng xóm tốt bụng... Chỉ thế thôi, là đủ. Nhưng một ngày tôi nhận ra rằng không phải điều gì mình muốn thì cũng sẽ ở bên mình cạnh mãi mãi được. Đó là khi anh Minh xách chiếc ba lô to xù xì trên vai, nụ cười không thể rạng rỡ hơn. Anh đỗ đại học với số rất điểm cao, trường Y. Có lẽ anh luôn muốn viết tiếp ước mơ còn dang dở ấy, cho dù nó bó buộc đầy nỗi đau và phong ba bão tố quanh mình...

- Em cũng sẽ học thật chăm, sau này em cũng thi trường Y! – Tôi quả quyết.

Anh vẫn trả lại tôi một cái cốc đầu.

- Ngốc, con gái học Y vất vả lắm. Em phải học tốt, nhưng phải học điều mình thích biết không?

- Vậy anh có thích học Y không?

Anh không trả lời. Dướn cổ một cái rồi chào mọi người, chỉ kịp nhả với tôi vài câu băng quơ: “Để tóc dài đi, tóc ngắn thật sự rất xấu xí.”. Sau đó anh vội vã bước đi mà không hề ngoảnh lại. Tôi vô thức đưa bàn tay lên đầu, vuốt vuốt những sợi tóc ngắn cũn đang bông đùa cùng gió biển, đứng đó nhìn theo anh cho đến khi bóng anh chỉ còn là dấu chấm tròn nhỏ xíu.

Thật ra, tôi luôn muốn hỏi anh rằng: “Anh có hạnh phúc với con đường đó không?”

3.

Khoảng thời gian anh đi, hình như tôi cao thêm một chút, nhưng chẳng xinh ra tẹo nào, dáng người vẫn gầy gộc và mái tóc vẫn ngắn cũn. Có lẽ do để lâu thành quen đi, tôi không nuôi dài được. Thi thoảng tôi vẫn một mình đi ra biển, một mình ngồi cạo sò, một mình ngồi một mình... Và một mình thích anh. Có mấy lần anh trở về nhưng rồi lại vội vã đi ngay, chỉ thế thôi cũng đủ khiến tôi thấy tim mình nhảy nhót cả ngày. Chẳng hiểu vì sao tôi lại thích anh nhiều đến thế, tôi thích làn da ngăm hơi sạm sạm khỏe khoắn của anh, thích lúc anh nắm tay tôi ngoài biển trời lồng gió, thích nụ cười ấm nồng của anh, thích... Tôi thích tất cả những điều thuộc về anh.

Ngoại trừ chị ấy.

Mùa hè năm ấy, khi tôi học lớp 11. Tôi vui vẻ chạy sang nhà anh như mọi lần, vô tư cười nói với anh. Anh trước mặt tôi vẫn cao lớn, hiền hòa như thế. Nhưng có phần chững chạc hơn, thâm trầm hơn. Tôi muốn nói với anh rất nhiều điều, rằng tôi đã học hành rất chăm chỉ, rằng tôi nhất định sẽ thi vào trường anh, đuổi kịp anh... Nhưng những suy nghĩ trong đầu đó chưa kịp được nói ra thì đã ngừng lại, khi tôi nhìn thấy chị ấy. Tin tôi đi, giác quan của con gái rất nhạy bén. Cho dù có những chuyện đối phương chẳng nói ra nhưng trong lòng đều có thể hiểu hết được. Đặc biệt là khi tôi nhìn thấy ánh mắt bối rối của anh trong lời nói vội vàng:

- À, chị ấy tên là Hoài Anh!

Hôm đó tôi ngồi trước biển, hình như biển cũng thiu thiu chẳng buồn vỗ sóng. Những ngày hoàng hôn mùa này trời vẫn nóng như đổ lửa, tôi ngồi ở mỏm đá quen thuộc, hai bàn tay rịn chặt lấy hai đầu gối, tự nói với mình là không được buồn nữa, thế mà chẳng biết nước mắt ở đâu cứ thi nhau rơi xuống, nấc nghẹn nghẹn. Giống như đứa bé bị cướp đi món đồ mình yêu quý nhất mà không có cách nào giành lại. Lần đầu tiên tôi thấy mình thất bại, lần đầu tiên tôi thấy ghen tị. Giá mà tôi xinh hơn chút nữa, giá mà tôi lớn hơn chút nữa, giá mà mái tóc của tôi đừng cụt lũn xấu xí như thế, giá mà... Tôi không phải cô bé kiên cường, càng không muốn trở thành một người như thế, tôi chỉ muốn lúc mỗi một có thể ôm lấy anh òa khóc, để anh dỗ dành. Những

lúc vui vẻ có thể nắm lấy tay anh bước qua những ngày tháng ồm ồm, những năm tháng hiền hòa, sống một cách an an yên yên... Nhưng có được không khi sẽ có một ngày anh chẳng còn đi tìm tôi khi tôi buồn nữa, cũng chẳng còn nắm chặt tay tôi giữa biển đời mênh mông...

Tôi tự nhủ là sẽ khóc lần này nữa thôi, chỉ lần này nữa thôi...

Thế rồi tôi lao đầu vào học hành, để cho sự bận rộn kéo tôi đi...

Cuối cùng tôi cũng đỗ đại học. Nhưng không phải trường Y mà là một trường kinh tế. Ngày tôi lên đường nhập học cũng là ngày anh lên máy bay sang Úc du học – Đó là một suất học bổng hiếm hoi dành cho sinh viên Y khoa. Tôi và anh chẳng kịp gặp gỡ nhau một lần nào. Ngày tháng dần trôi đi, tôi và anh cứ càng thêm xa cách...

4.

Những năm tháng đi học đại học, hình như tôi xinh ra, trắng trẻo, lại cao thêm. Mái tóc ngắn cụt cũng được nuôi dài trở lại. Thi thoảng anh có gửi Mail cho tôi, kể cho tôi đủ thứ chuyện, thời đại Internet với tốc độ quay chóng mặt khiến cuộc sống của hai con người ở hai vòng trái đất cũng có phần nào gần lại. Nhưng đó chỉ là ban đầu, dần dần những dòng tin nhắn đứt đoạn thừa thớt hẳn. Có lẽ anh bận. Mà tôi cũng chẳng biết viết gì cho anh. Những chuyện học hành và các mối quan hệ khác nhau cứ kéo tôi đi theo một vòng quay nào đó khiến chính tôi cũng không giữ lại được.

Rồi có những màn đêm mùa hạ, tôi giật mình giữa cơn mơ khi thấy mình quay về những ngày bé xíu, nghe thấy giọng nói ấm áp chân thật của anh thì thầm bên tai mình: “để tóc dài đi, tóc ngắn trông thật xấu xí...”. Thế rồi tôi ngẩn ngơ đưa tay vuốt vuốt những lọn tóc đen dày. Tự hỏi lòng rằng: “Có phải như thế này anh sẽ thích em không?”, rồi lại thấy lòng mình bật khóc trong câm lặng. Cuộn tròn trong nỗi nhớ.

“Giá mà, anh biết được rằng em đã yêu anh nhiều đến nhường nào...”

Hình như lớn lên rồi, có những thứ chẳng thể nào quay lại như trước nữa...

Có một hôm tan tầm, một mình tôi đi bộ về nhà. Trời mùa thu lạnh lẽo, mọi người hối hả đi về tấp nập dài cả con phố. Mùi hoa sữa cứ đuổi theo sau lưng. Mệt mỏi, rã rời. Tôi không quen ai trong thành phố này, không quen con đường này, những con người này... Tôi chỉ quen mình tôi thôi. Chẳng hiểu sao tôi có cảm giác như thành phố này đang bắt nạt tôi vậy. Lúc đó tôi chỉ muốn bỏ tất cả lại sau lưng, chạy về nhà và ôm lấy mẹ. Nhưng tôi phát hiện ra làm như thế thì bản thân sẽ không bao giờ lớn được. Cảm giác mình rất vô dụng...

Cả đêm hôm ấy, tôi không tài nào ngủ được. Cuối cùng mở máy tính ra, thấy anh đang online.

- Dạo này em thế nào?

Anh đã hỏi tôi như thế. Câu hỏi quen thuộc hiếm hoi của những người xa nhau hàng vạn Ki-lô-mét vẫn thường dùng. Tôi đánh một tin nhắn rất dài, kể cho anh nghe về hàng trăm nỗi mệt nhọc khi sống một mình ở đây, những bài tập khó nhằn, những nỗi cô đơn và tủi hờn... Nhưng rồi lại xóa hết đi, gói gọn lại bằng hai chữ “Em ổn”.

Hình như lớn lên rồi, người ta chẳng thể vô tư gào khóc như một đứa trẻ...

- Anh sắp về nước, cũng sắp kết hôn.

- Là chị ấy phải không?

Tôi nhìn chăm chăm vào màn hình, chỉ thấy lòng mình buồn bã. Tôi biết sẽ có một ngày như thế, ngày mà anh sẽ chẳng thể nắm tay tôi mãi được. Vì khoảnh khắc nhìn thấy chị ấy, tôi đã bỏ cuộc. Bởi tôi biết một nửa lời hẹn ước mà tôi dành cho anh vĩnh viễn không bao giờ thực hiện được, cho dù tôi có yêu anh đến nhường nào...

Hình như lớn lên rồi, người ta phải học cách chấp nhận và buông bỏ...

5.

Anh về nước, rồi kết hôn. Cùng vợ mình ở lại vùng biển đầy nắng và gió này. Tôi và anh cùng nhau đi dạo quanh bờ biển, dường như lâu lắm rồi chúng tôi mới cùng nhau ra biển, cùng nhau trò chuyện. Anh nói rất nhiều, anh kể cho tôi nghe về những khó khăn nơi đất khách quê người, sự bất đồng ngôn ngữ, bất đồng văn hóa, đôi khi là nỗi cô đơn và sợ hãi, cả những niềm nhớ thương tràn trở khi xa quê...

- Nhưng rồi mọi thứ đều ổn cả – Anh nói, giọng cười cười.

- Vì luôn có chị ấy bên cạnh đúng không?

Anh mỉm cười, rồi gật đầu. Tôi biết những điều đó, tôi cũng hiểu những khoảnh khắc mà anh đã trải qua. Khoảnh khắc khi ta sắp rơi tự do thì có một bàn tay nắm lấy, cứu rồi lấy bản thân ta, cho ta một niềm hy vọng mới. Có lẽ chính anh cũng không nhận ra rằng một thời anh cũng từng là người mà tôi luôn nghĩ rằng, chỉ cần có anh cạnh bên, thì mọi chuyện đều yên ổn.

- Ở đây chẳng thay đổi gì cả – Anh nói.

Tôi đến bên mỏm đá nhỏ bé cạnh bờ biển. Bao năm trôi qua, tại nơi đây, nó đã chứng kiến tôi và anh lớn lên từng ngày. Lặng nghe những cung bậc cảm xúc của riêng tôi. Vui có, buồn có, tủi hờn có... Và cả những lời hẹn ước thời thơ bé ấy. Năm tháng qua đi, chúng phủ đầy một lớp màu xanh rêu rã.

- Anh còn nhớ chỗ này không?

- Nhớ chứ, có cô bé mít ướt nào đó thường hay ngồi đó khóc một mình. Lúc đó anh rất sợ, cũng rất bối rối. Anh bối rối vì không biết dỗ cô ấy thế nào, lại sợ cô ấy bị thương tổn, bởi cô ấy còn quá bé để biết đương đầu với giông bão. Anh luôn coi cô ấy như người thân của mình, mong cô ấy sống thật lâu, thật hạnh phúc...

Im lặng một lúc rồi anh nói tiếp:

- Nhưng giờ anh chẳng còn lo sợ gì nữa, vì cô ấy đã lớn thật rồi!

Phải, ai cũng phải lớn lên, ai cũng phải khác đi...

Tôi thật sự đã trưởng thành. Không còn là bé con lẻo đẻo theo anh ngày nào nữa. Anh đã có một cuộc sống yên ổn, còn tôi có một tương lai mới mẻ đang đón chờ. Cho dù chuyện tình cảm mà tôi luôn mơ ước vĩnh viễn không thể biến thành hiện thực. Nhưng tôi không còn buồn nữa. Lời hẹn ước với biển năm nào vẫn còn đó, nhưng cả anh và tôi đã lỡ hẹn mất rồi. Tình cảm thời thơ bé của tôi dành cho anh vẫn còn đó, chỉ có điều tình yêu của bé con 12 tuổi khác tình yêu của người con gái 22 tuổi rất nhiều. Vẫn trong trẻo, thành thật như thế, nhưng không còn mơ tưởng và xa xăm nữa, mà theo một cách khác. Một cách riêng biệt dành cho anh, và cho tôi.

Tôi mỉm cười, rồi đặt bàn chân trần của mình trên dải cát vàng óng ả, cảm nhận từng làn sóng mát rượi lăn tăn len lỏi vào đôi chân, len lỏi vào lòng mình...